ЯКЩО ХОЧЕШ ПОРЯТУНКУ РІДНОЇ ЛЮДИНИ —
ВИКРАДИ І ВІДДАЙ НАТОМІСТЬ КОГОСЬ У ПАЩУ ЗЛА

Коли тринадцятирічна Кайлі зникає, її мати-одиначка Рейчел впадає в розпач. Виявляється, їй доведеться не просто заплатити викуп: аби врятувати власну доньку, вона мусить викрасти іншу дитину. Цього хоче Ланцюг, а будь-яке порушення правил означатиме смерть для Кайлі. Рейчел не має вибору і приймає умови злочинця.

Хто стоїть за таємничим Ланцюгом, скільки їх і які вони мають наміри? Наразі Рейчел відомо одне: хай що станеться, Ланцюг повинен жити й продовжувати свою гру. Інакше загинуть усі.

Ця кошмарна історія неймовірно пронизлива й оригінальна. Післясмак залишиться надовго.

Стівен Кінг

Витончений стиль, вибуховий трилер. Прочитайте, і ви зрозумієте, чому ця книжка викликала такий ажіотаж.

«The Guardian»

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-7618-5

ЕДРІАН МАК-КІНТІ

ЛАНЦЮГ

ЕДРІАН МАК-КІНТІ

ЛАНЦЮГ

#ДЕТЕКТИВ_ВІДКРИТТЯ

ЧИТАЄ ВЕСЬ СВІТ

Л А Н Ц Ю Г

ADRIAN MCKINTY

THE CHAIN

A NOVEL

ЕДРІАН МАК-КІНТІ

ЛАНЦЮГ

РОМАН

ХАРКІВ 2020 КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
М15

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

This edition published by arrangement
with “Little, Brown and Company”, New York, New York, USA.
All rights reserved

Перекладено за виданням:
McKinty A. The Chain : A Novel / Adrian McKinty. —
New York : Mulholland Books, 2019. — 368 p.

Переклад з англійської *Єлени Даскал*

Дизайнер обкладинки *Аліна Бєлякова*

© Adrian McKinty, 2019
© Unsplash.com / Leon Seibert, обкладинка, 2020
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2020
© Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2020

ISBN 978-617-12-7618-5
ISBN 978-0-316-53126-9 (англ.)

Є певна мудрість у тім, щоб притримуватися похмурого погляду й дивитися на світ як на таке собі пекло.

Артур Шопенгауер
«Parerga and Paralipomena»[1]*,*
1851

Нам не слід розривати ланцюг.

Стіві Нікс
«Ланцюг» (оригінальний демозапис),
1976

[1] Додатки і пропущене (*грец.*). — *Тут і далі прим. перекл.*

Частина перша
УСІ ЗНИКЛІ ДІВЧАТА

1

Четвер, 7 : 55

Вона сидить на автобусній зупинці, перевіряючи вподобання у своїй інстаграмній стрічці, і навіть не помічає чоловіка з пістолетом, аж доки він не наближається до неї майже впритул.

Можна було б кинути шкільну сумку й побігти болотами. Вона спритна тринадцятилітка і знає всі болота й дюни острова Плам[1]. З моря встає легенький ранковий туман, а чоловік високий і незграбний. Він нервуватиме через переслідування й не зможе впіймати її, а тоді о восьмій приїде шкільний автобус.

Усе це промайнуло в її голові за секунду.

Тепер чоловік стоїть простісінько перед нею. Він натягнув чорну лижну маску і націлився пістолетом їй у груди. Вона ковтає повітря і впускає телефон. Це точно не жарт чи розіграш. Зараз листопад. Гелловін був тиждень тому.

— Знаєш, що це таке? — запитує чоловік.

— Пістолет, — відповідає Кайлі.

— Це пістолет, націлений тобі в серце. Якщо закричиш, чинитимеш опір чи спробуєш утекти, я тебе застрелю. Зрозуміла?

Вона киває.

— Гаразд. Добре. Спокійно. Надягни пов'язку на очі. Те, що робитиме в наступні двадцять чотири години твоя мати, визначить, житимеш ти чи ні. І якщо... якщо ми тебе відпустимо, нам не хотілося б, аби ти змогла нас ідентифікувати.

Тремтячи, Кайлі надіває підбиту еластичну пов'язку.

---

[1] Острів у штаті Массачусетс.

До неї під'їжджає машина. Відчиняються дверцята.

— Залазь. Обережно з головою, — наказує чоловік.

Вона навпомацки сідає в машину. За нею зачиняються дверцята. Її думки несамовито кружляють. Вона знає, що не мала б сідати. Так дівчата і зникають. Так дівчата зникають щодня. Якщо сядеш у машину, все скінчено. Якщо сядеш у машину, зникнеш назавжди. Ти не сідаєш у машину, а розвертаєшся і біжиш, біжиш, біжиш.

Занадто пізно.

— Пристебни їй пасок, — каже жіночий голос на передньому сидінні.

Кайлі починає плакати під пов'язкою.

Чоловік залізає на заднє сидіння поруч із нею й пристібає її пасок безпеки.

— Будь ласка, просто зберігай спокій, Кайлі. Ми справді не хочемо нашкодити тобі, — каже він.

— Це, мабуть, якась помилка, — озивається дівчинка. — У мами немає грошей. Вона вийде на нову роботу аж у...

— Накажи їй заткатися! — кидає з переднього сидіння жінка.

— Йдеться не про гроші, Кайлі, — пояснює чоловік. — Послухай, просто помовч, окей?

Машина рвучко рушає, розвертаючись на піску та гравії. Жінка невпинно пришвидшується, змінюючи передачі.

Кайлі прислухається, як машина їде мостом з острова Плам, і здригається, почувши сухотне гуркотіння шкільного автобуса, який минає їх.

— Пригальмуй, — каже чоловік.

У дверцятах клацає автоматичний замок, і Кайлі проклинає себе за те, що не скористалася нагодою. Вона могла б відстібнути пасок, відчинити дверцята, викотитися. Її починає накривати сліпою панікою.

— Чому ви це робите? — скавчить вона.

— Нічого їй не кажи. Скажи заткнути на фіг пащеку, — відповідає жінка.

— Ти мусиш мовчати, Кайлі, — нагадує чоловік.

Машина, мабуть, мчить уздовж Вотер-стріт поблизу Ньюберіпорта. Кайлі змушує себе дихати глибше. Вдих-видих, вдих-видих,

як навчали її шкільні консультанти на уроках усвідомленості. Вона знає, як вижити: слід залишатися спостережливою і терплячою. Вона навчається у восьмому класі за прискореною програмою. Усі кажуть, що вона розумна. Вона мусить бути врівноваженою, помічати різні речі та користуватися нагодами, якщо вони з'являються.

Дівчина в Австрії вижила, і та з Клівленда. А ще вона бачила в «Доброго ранку, Америко» інтерв'ю дівчини-мормонки, котру викрали, коли їй було чотирнадцять. Усі вони вижили. Їм пощастило, та, мабуть, справа тут не лише в цьому.

Вона ковтає чергову хвилю жаху, який мало не душить. Кайлі чує, що машина їде мостом на шосе 1 у Ньюберіпорті. Вони перетинають річку Меррімак у напрямку Нью-Гемпширу.

— Не жени так, — бурмоче чоловік, і машина пригальмовує на кілька хвилин, а потім поступово починає пришвидшуватись знову.

Кайлі думає про маму. Вона поїхала сьогодні вранці до Бостона на зустріч із онкологом. Її бідолашна мама, це просто...

— О Господи, — несподівано налякано каже жінка за кермом.

— Що сталося? — перепитує чоловік.

— Ми щойно проїхали повз патрульну машину.

— Усе гаразд. Я думаю, ти в... ні, о Боже, його фари наближаються! — помічає чоловік. — Він наказує тобі з'їхати на узбіччя. Ти їхала занадто швидко! Мусиш зупинитися.

— Я знаю, — озивається жінка.

— Усе буде окей. Поки що ніхто не повідомив про крадіжку машини. Вона тижнями стояла в Бостоні на тому боці вулиці.

— Проблема не в машині, проблема в *ній*. Дай мені пістолет.

— Що ти збираєшся робити?

— А що ми можемо зробити?

— Відбрехатися, — наполягає чоловік.

— З викраденою дівчинкою в пов'язці на задньому сидінні?

— Вона нічого не казатиме. Так, Кайлі?

— Так, обіцяю, — скиглить дівчинка.

— Скажи їй мовчати. Зніми з неї ту штуку і накажи опустити голову й дивитися вниз, — командує жінка.

— Міцно заплющ очі. Жодного звуку, — попереджає чоловік, знімаючи пов'язку й нагинаючи голову Кайлі донизу.

Жінка з'їжджає на узбіччя, а поліційна машина, ймовірно, зупиняється позаду неї. Схоже, жінка розглядає полісмена у дзеркало заднього огляду.

— Він записує номер у блокнот. Напевно, ще й по радіо передав, — каже вона.

— Це нормально. Поговори з ним. Усе буде як слід.

— У всіх цих патрульних автівках є відеореєстратори, правда?

— Не знаю.

— Вони шукатимуть цю машину. І трьох людей. Нам доведеться заховати її в сараї. Можливо, на кілька років.

— Не реагуй занадто гостро. Він просто випише тобі штраф за перевищення швидкості.

Кайлі чує, як скриплять черевики патрульного, коли він виходить зі своєї машини і йде до них. Чує, як жінка опускає біля себе скло.

— О Господи, — шепоче водійка, коли патрульний наближається.

Черевики патрульного скриплять біля вічиненого вікна.

— Якісь проблеми, офіцере? — запитує жінка.

— Мем, ви знаєте, з якою швидкістю їхали? — цікавиться патрульний.

— Ні, — каже вона.

— Я засік вас на швидкості вісімдесят чотири. А тут шкільна зона з обмеженням сорок. Здогадуюсь, що знак ви не бачили?

— Ні. Я не знала, що поблизу школа.

— Там кілька знаків, мем.

— Перепрошую. Просто їх не побачила.

— Я мушу перевірити ваші...

Патрульний починає і змовкає. Кайлі знає, що він дивиться на неї. Вона тремтить усім тілом.

— Сер, це ваша донька сидить біля вас? — запитує патрульний.

— Так, — озивається чоловік.

— Міс, чи не могли б ви, будь ласка, показати мені своє обличчя?

Кайлі підводить голову, але очей не розплющує. Вона ще тремтить. Патрульний побачив, що щось не так. Минає пів секунди, щоб коп, Кайлі, жінка і чоловік вирішили, що робити далі.

Жінка гарчить, а потім лунає один-єдиний постріл.

2

Четвер, 8 : 35

Це мав бути пересічний візит до онколога. Щопівріч на перевірка, щоб переконатися, що все гаразд і її рак грудей досі на стадії ремісії. Рейчел сказала Кайлі не хвилюватись, адже вона почувається чудово і все майже напевно як слід.

Звичайно, потайки вона здогадується, що все може бути не як слід. Спочатку візит було заплановано на вівторок перед Днем подяки, але вона здала минулого тижня кров на аналіз до лабораторії, і, побачивши її результати, докторка Рід попросила Рейчел приїхати сьогодні. Щонайшвидше. Докторка Рід сувора, врівноважена, незворушна жінка родом із Нової Шотландії[1], вона не з тих, хто зарано панікує.

Рейчел намагається не думати про це, їдучи на південь автомагістраллю I-95.

Який сенс непокоїтись? Вона нічого не знає. Може, докторка Рід їде додому на День подяки і перенесла всі свої зустрічі.

Рейчел не почувається хворою. Правду кажучи, так добре вона не почувалася вже кілька років. Певний час вона вважала себе улюбленицею невдачі. Але все змінилося. Розлучення вже позаду. Вона пише лекції з філософії, готуючись вийти на нову роботу в січні. Волосся після хіміотерапії здебільшого відросло, сили повернулись, і вона почала набирати вагу. Торішні психологічні негаразди минулися. Тепер вона знов організована жінка, як тоді, коли все контролювала й працювала на двох роботах, аби Марті мав змогу отримати диплом юриста і вони могли купити собі будинок на острові Плам.

Їй усього тридцять п'ять. Ціле життя попереду. «Постукай по дереву», — думає Рейчел і поплескує зелений шматочок приладової панелі, що, як вона сподівається, зроблений з дерева, але насправді, як вона підозрює, пластмасовий. У загадковому безладі багажника «вольво-240» є старий дубовий ціпок, але немає сенсу ризикувати життям і здоров'ям, тягнучись до нього назад.

---

[1] Провінція Канади, розташована на південно-східному узбережжі країни.

Телефон каже, що зараз 8:36. Кайлі, мабуть, ось-ось вийде з автобуса й перетне ігровий майданчик зі Стюартом. Рейчел пише доньці повідомлення з тупенькиим жартом, який приберегла з самого ранку: «Яких каменів немає в морі?»

Коли за хвилину Кайлі не відповідає, Рейчел надсилає їй відповідь: «Сухих».

Жодної реакції.

«Як тобі?» — питає Рейчел.

Кайлі навмисно її ігнорує.

«Але, — усміхаючись, думає Рейчел, — Стюарт точно сміється». Він завжди сміється з її тупих жартів.

Уже 8:38, і рух на дорозі жвавішає.

Рейчел не хоче запізнюватись. Вона ніколи не запізнюється. Може, їй з'їхати з траси між штатами й поїхати по шосе 1?

У Канаді День подяки святкують в іншу дату, згадує вона. Докторка Рік, мабуть, викликала її через погані результати. «Ні», — каже Рейчел уголос і хитає головою. Вона не збирається знову кружляти старою петлею негативного мислення. Вона рухається вперед. І навіть якщо її паспорт до Королівства Хворих досі чинний, це її не обмежить. Усе вже позаду разом із роботою офіціанткою, водійкою «Убера» та підпорядкуванням Марті.

Вона нарешті сповна використовує власний потенціал. Тепер вона викладачка. Рейчел думає про свою першу лекцію. Може, Шопенгауер виявиться заскладним для пересічного студента? Може, їй слід почати заняття з того жарту[1] про Сартра й офіціантку в «Deux»[2]...

Налякавши її, заходиться телефон.

«Невідомий номер», — повідомляє він.

Рейчел відповідає, ввімкнувши гучний зв'язок:

— Алло?

---

[1] Сартр працює в кав'ярні над книжкою «Буття і ніщо» й замовляє офіціантці: «Каву без вершків, будь ласка». За кілька хвилин офіціантка повертається і каже: «Пробачте, у нас закінчилися вершки. Може, вип'єте каву без молока?»

[2] Ідеться про відому паризьку кав'ярню «Les Deux Magots».

— Запам'ятайте дві речі, — каже голос, спотворений якоюсь машиною. — По-перше, не ви перша і точно не ви остання. І по-друге, запам'ятайте: йдеться не про гроші — йдеться про Ланцюг.

«Це, мабуть, якийсь розіграш», — каже одна частина мозку. Але інші, глибші, древніші структури в мозочку починають реагувати з якимось чистим тваринним страхом, інакше не скажеш.

— Мабуть, ви помилилися номером, — каже вона.

Голос буденно продовжує:

— За п'ять хвилин, Рейчел, ви отримаєте найважливіший у житті дзвінок. Вам доведеться зупинитися при дорозі. Зберігайте здоровий глузд. Вам дадуть детальні інструкції. Переконайтеся, що ваш телефон повністю заряджений і ви маєте під рукою папір та ручку, щоб записати вказівки. Не вдаватиму, що вам буде легко. Наступні дні будуть дуже складними, проте Ланцюг допоможе вам їх пережити.

Рейчел відчуває могильний холод. У роті присмак старих центових монеток. У голові паморочиться.

— Мені потрібно буде зателефонувати в поліцію чи...

— Жодної поліції. Жодного залучення будь-яких представників влади. З вами все буде гаразд, Рейчел. Вас не обрали б, якби ми вважали вас людиною, котра розвалиться на шматки. Те, що вас попросять зробити, може здатися неможливим, але ви цілком здатні на це.

Мороз іде поза шкірою. Майбутнє просочилося в сьогодення. Жаске майбутнє, що, вочевидь, заявить про себе за кілька хвилин.

— Хто ви? — запитує Рейчел.

— Моліться, щоб ніколи не дізнатися, хто ми і на що здатні.

Зв'язок уривається.

Вона перевіряє список вхідних, але номера так і нема. Ну й голос. Механічно спотворений і рішучий; упевнений, холодний, нахабний. Що ця людина мала на увазі, коли казала, що вона отримає найважливіший у житті дзвінок? Рейчел дивиться в дзеркало заднього огляду й з'їжджає зі швидкої смуги до середньої на той випадок, якщо їй усе ж зателефонують.

Вона нервово смикає нитку, що вилізла з червоного светра, коли айфон дзвонить знову.

Ще один невідомий номер. Жінка натискає на зелену слухавку.

— Алло?

— Це Рейчел О'Ніл? — запитує голос. Інший. Жіночий.

Жіночий голос, який звучить дуже засмучено.

Рейчел хочеться сказати «Ні»; їй хочеться відвернути катастрофу, що вже насувається, і знову назвати себе дівочим прізвищем Рейчел Кляйн — але вона розуміє, що сенсу немає. Вона не може сказати й зробити нічого, щоб завадити цій жінці повідомити, що сталося найгірше.

— Так, — каже Рейчел.

— Мені прикро, Рейчел, але маю для вас жахливі новини. У вас є ручка й папір, щоб записати інструкції?

— Що відбувається? — по-справжньому налякавшись, перепитує Рейчел.

— Я викрала вашу доньку.

3

Четвер, 8 : 42

Небо обвалюється. Небо падає на землю. Вона не може дихати. Не хоче дихати. Її крихітка. Ні. Це неправда. Ніхто не забрав Кайлі. Ця жінка не схожа на викрадачку. Це брехня.

— Кайлі в школі, — каже Рейчел.

— Ні. У мене. Я її викрала.

— Ви не... це жарт.

— Я страшенно серйозна. Ми схопили Кайлі на автобусній зупинці. Надсилаю вам її фото.

Фотографія дівчинки з пов'язкою на очах, котра сидить на задньому сидінні машини, приходить вкладеним файлом. Вона вбрана в той самий чорний светр і рудувато-коричневе вовняне пальто, яке Кайлі вдягнула зранку, коли виходила з дому. У неї вкритий ластовинням і трошки задиркуватий ніс Кайлі та її каштанове з рудими спалахами волосся. Це вона, все так.

Рейчел відчуває нудоту. Зір затуманюється. Вона відпускає кермо. «Вольво» з'їжджає зі смуги, і машини починають сигналити.

Жінка продовжує говорити:

— Вам слід зберігати спокій і уважно слухати все, що я скажу. Ви мусите зробити це точнісінько так само, як зробила я. Записати всі правила й не відхилятися від них. Якщо ви порушите правило чи зателефонуєте до поліції, звинуватять і вас, і мене. Вашу доньку вб'ють, і мого сина теж. Тому запишіть усе, що я вам зараз скажу.

Рейчел тре очі. У голові гуде якийсь звук, обіцяючи накрити її велетенською хвилею. Розбити на друзки. Найгірша річ у світі справді відбувається. *Уже* відбулася.

— Я хочу поговорити з Кайлі, ти, суко! — верещить вона, хапає кермо і вирівнює «вольво», на кілька сантиметрів розминаючись із вісімнадцятиколісною вантажівкою. З'їжджає через праву смугу до «кишені». Гальмує до повної зупинки і глушить мотор під гудіння й лайку безлічі водіїв.

— Зараз із Кайлі все гаразд.

— Я викличу копів! — кричить Рейчел.

— Ні, не викличете. Я мушу заспокоїти вас, Рейчел. Я б не обрала вас, якби вважала людиною, котра втратить над собою контроль. Я збирала інформацію про вас. Знаю про Гарвард і ваше одужання від раку. Знаю про вашу нову роботу. Ви організована людина і не спаскудите все. Адже якщо ви це зробите, все просто: Кайлі помре, і мій хлопчик помре. А тепер візьміть папірець і запишіть це.

Рейчел глибоко вдихає і висмикує з сумочки щоденник.

— Так, — озивається вона.

— Тепер ви в Ланцюгу, Рейчел. Ми обидві. А Ланцюг захищатиме себе. Тож найперше — жодних копів. Якщо ви поговорите з копом, люди, котрі керують Ланцюгом, дізнаються і накажуть мені вбити Кайлі та обрати іншу ціль, а я так і зроблю. Вони не переймаються вами чи вашою родиною; єдине, що їх хвилює — безпека Ланцюга. Розумієте?

— Жодної поліції, — як у тумані, повторює Рейчел.

— Друге — це одноразові телефони. Ви мусите купити анонімні одноразові телефони, якими користуватиметеся лише раз, як це роблю я. Зрозуміло?

— Так.

— І третє — вам потрібно скачати браузер «Tor», щоб вийти в темний інтернет. Це мудровано, але впораєтесь. За допомогою «Тору» пошукайте «InfinityProjects». Записуєте?

— Так.

— «InfinityProjects» — лише формальна назва. Вона нічого не означає, але на сторінці ви знайдете рахунок у біткойнах. У «Торі» купити біткойни можна в кількох місцях за допомогою кредитки або банківського переказу. Номер для переказу на «InfinityProjects» 2-2-8-9-7-4-4, запишіть. Відслідкувати переказані гроші неможливо. Ланцюг хоче отримати від вас двадцять п'ять тисяч доларів.

— Двадцять п'ять тисяч доларів? Як я...

— Мене це не турбує, Рейчел. Візьміть у борг, оформте другу заставу, погодьтеся на замовне вбивство, чорт. Байдуже. Просто добудьте їх. Ви платите гроші — це перша частина. Друга частина складніша.

— Яка ще друга частина? — стривожено запитує Рейчел.

— Я мушу повідомити вам, що не ви перша і не ви остання. Ви в Ланцюгу, і процес цей розпочався дуже давно. Я викрала вашу доньку, щоб мій хлопчик вижив. А його викрали й утримують незнайомі мені чоловік і жінка. Ви мусите обрати жертву і викрасти когось із тих, кого вона любить, щоб продовжити Ланцюг.

— Що! Ви що, божеві...

— Слухайте. Це важливо. Ви викрадете когось, щоб замінити в Ланцюгу свою доньку.

— Про що ви говорите?

— Вам слід обрати жертву й утримувати того, кого вона любить, доки вона заплатить викуп і викраде когось своєю чергою. Ви точно так само зателефонуєте тому, кого оберете. Те, що я роблю з вами, вам доведеться зробити зі своєю ціллю. Щойно ви здійсните викрадення й заплатите, мого сина відпустять. Щойно ваша жертва викраде когось і заплатить, відпустять вашу доньку. Усе просто. Отак працює Ланцюг, і це триватиме вічно.

— Що? Кого я виберу? — перепитує налякана до смерті Рейчел.

— Когось, хто не порушить правил. Жодних копів, політиків чи журналістів — усі вони заважають. Когось, хто влаштує викрадення, заплатить гроші, триматиме язика за зубами та продовжить життя Ланцюга.

— Звідки ви знаєте, що я все це зроблю?

— Якщо не зробите, я вб'ю Кайлі та розпочну ще раз із кимось іншим. Якщо не вийде, вони вб'ють мого сина, а потім мене. У нас уже все летить у прірву. Пояснюю дуже чітко, Рейчел: я вб'ю Кайлі. Тепер я знаю, що спроможна на це.

— Будь ласка, не робіть цього. Відпустіть її, будь ласка, молю вас. Як матір до матері. Вона чудова дитина. Вона — це все, що я маю в цьому світі. Я так її люблю.

— На це я й розраховую. Ви зрозуміли все, що я вам розповіла?

— Так.

— На все добре, Рейчел.

— Ні! Заждіть! — кричить Рейчел, але жінка вже поклала слухавку.

4

Четвер, 8 : 56

Рейчел починає тремтіти. Їй млосно, нудить і неможливо повернутись. Як у дні лікування, коли вона дозволяла труїти та випалювати себе, сподіваючись, що це допоможе.

Ліворуч від неї безтурботно гуде транспорт, а вона сидить застигла, наче якийсь давно померлий дослідник, що натрапив на чужий світ. Відколи жінка поклала слухавку, минуло сорок п'ять секунд, а здається, наче сорок п'ять років.

Налякавши її, дзвонить телефон.

— Алло?

— Рейчел?

— Так.

— Це докторка Рід. Ми чекали на вас о дев'ятій, але ви досі не зареєструвалися внизу.

— Я запізнююсь. Затори, — каже вона.

— Нічого страшного. О цій порі завжди коїться справжнє жахіття. Коли нам чекати на вас?

— Що? Ох... я сьогодні не приїду. Не можу.

— Справді? Ой, ну гаразд. Завтра вас більше влаштує?

— Ні. Не цього тижня.

— Рейчел, мені потрібно, щоб ви прийшли, аби ми могли обговорити ваш аналіз крові.

— Я не можу, — кидає Рейчел.

— Послухайте, я не хочу розмовляти про такі речі по телефону, але ваші останні тести показали дуже високий рівень протеїну CA15-3[1]. Нам справді необхідно поговорити...

— Я не можу прийти. До побачення, докторко Рід, — каже Рейчел і кладе слухавку.

У дзеркалі заднього огляду з'являються спалахи мигалки. Високий чорнявий массачусетський патрульний виходить зі свого авта і прямує до «вольво-240».

Вона сидить у машині, почуваючись покинутою напризволяще, а сльози висихають на щоках.

Патрульний стукає у вікно, і, повагавшись секунду, Рейчел опускає скло.

— Мем, — починає патрульний і помічає, що вона плакала. — Гм, у вас проблема з машиною?

— Ні, перепрошую.

— Розумієте, мем, ця кишеня призначена тільки для швидкої.

«Скажи йому, — думає вона. — Розкажи йому все. Ні, я не можу, вони вб'ють її, вони це зроблять. Та жінка зробить це».

— Я знаю, що не мала б паркуватися тут. Але мені зателефонував мій онколог. І... і схоже, що мій рак повернувся.

Патрульний розуміє. Він повільно киває.

— Мем, як гадаєте, ви зможете просто зараз їхати далі?

— Так.

— Я не виписуватиму вам штраф за порушення правил, але попрошу продовжити поїздку, будь ласка, мем. Я зупиню рух, щоб ви могли в'їхати в смугу.

— Дякую, офіцере.

Вона повертає ключ, заводячи мотор, і старенький «вольво» з гуркотом повертається до життя. Патрульний зупиняє рух у правій смузі, й вона з легкістю заїжджає. Рейчел проїжджає півтора кілометра й залишає шосе на наступному з'їзді. На південь звідси є шпиталь, де її, мабуть, могли б вилікувати, але зараз її це не

---

[1] Пухлинний маркер.

цікавить. Це анітрохи не важливо. Зараз увесь світ зійшовся на поверненні Кайлі.

Вона виїжджає на шосе I-95 у північному напрямку й жене «вольво» швидше, ніж йому доводилося мчати за ціле життя.

Права смуга, середня смуга, швидкісна смуга.

Дев'яносто п'ять кілометрів на годину, сто п'ять кілометрів на годину, сто десять, сто двадцять, сто двадцять п'ять, сто тридцять.

Двигун верещить, але в голові Рейчел єдина думка: «Їдь, їдь, їдь».

На неї чекають справи на півночі. Узяти позику в банку. Купити одноразовий телефон. Добути зброю і все необхідне, щоб повернути Кайлі.

5

Четвер, 9 : 01

Усе це сталося так швидко. Постріл — і вони поїхали геть. Скільки вони вже їдуть? Кайлі втратила орієнтацію. Напевно, сім чи вісім хвилин, перш ніж повернули на меншу дорогу, подолали довгу під'їзну доріжку й зупинились. Жінка сфотографувала її й вийшла зателефонувати. Напевно, її мамі чи татові. Кайлі залишилась на задньому сидінні з тим чоловіком. Він важко дихає, лається собі під ніс і якось дивно скавчить, як тварина.

Вочевидь, вони не планували застрелити полісмена, і він не може через це заспокоїтись.

Кайлі чує, що жінка повернулася до машини.

— Гаразд, справу зроблено. Вона все розуміє і знає, що робити, — каже вона. — Відведи цю в підвал, а я заховаю машину.

— Так, — смиренно погоджується чоловік. — Виходь, Кайлі. Я відчиню тобі двері.

— Куди ми йдемо? — перепитує дівчинка.

— Ми обладнали для тебе невеличку кімнатку. Не турбуйся, — заспокоює чоловік. — Поки що ти все робила дуже добре.

Вона відчуває, як чоловік тягнеться до неї й відклацує пасок безпеки. Його дихання їдке й відразливе. Двері біля Кайлі відчиняються.

— Не знімай пов'язку; я тримаю тебе на прицілі, — повідомляє жінка.

Кайлі киває.

— Ну, чого ти чекаєш? Рухайся! — каже жінка пронизливим істеричним голосом.

Кайлі звішує ноги з машини й починає підводитися.

— Будь ласка, не вдарся головою, — бурмоче чоловік.

Дівчинка встає повільно, обережно. Прислухається, чи не долинають сюди, бува, звуки шосе чи ще щось, але нічого не чутно. Ані машин, ані птахів, ані знайомих хвиль Атлантики, що розбиваються об берег. Вона десь у глибині острова.

— Сюди, — каже чоловік. — Я візьму тебе за руку й відведу вниз. Не намагайся нічого робити. Тут немає місця, куди б ти могла піти, і ми обоє готові застрелити тебе, ясно?

Кайлі киває.

— Відповідай йому, — наполягає жінка.

— Я нічого не намагатимусь зробити, — обіцяє дівчина.

Вона чує, як відсувається засув і хтось відчиняє двері.

— Обережно, ці сходи старі й доволі круті, — попереджає чоловік.

Кайлі повільно йде донизу дерев'яними сходами, а чоловік притримує її за лікоть. Спустившись, вона відчуває, що стоїть на бетоні. Серце тікає в п'яти. Якби це був льох, як у неї вдома, то під ногами вона мала б лише багнюку й пісок. Крізь багнюку й пісок можна прокопатися. Крізь бетон прокопатися не можна.

— Сюди, — командує чоловік і веде її крізь кімнату.

Це, вочевидь, підвал. Підвал будинку в глибині острова, віддаленого від будь-якої живої душі.

Кайлі думає про маму і відчуває, як у горлі набрякає чергове схлипування. Бідолашна мама! Вона сподівалася незабаром вийти на нову роботу. Вона лише починає змінювати своє життя після раку й розлучення. Так нечесно.

— Сідай тут, — наказує чоловік. — Сідай аж до низу. На підлозі є матрац.

Кайлі сідає на матрац, і їй здається, що він вкритий простирадлом і спальним мішком.

Вона чує клацання, з яким жінка робить фото.

— Гаразд, я піду додому, щоб надіслати їй це і перевірити «Wickr»[1], сподіваюся, що Бог милував і вони не розгнівались на нас, — каже вона.

— Не кажи їм, що щось пішло не так. Скажи, що все було згідно з планом, — просить чоловік.

— Я знаю! — кидає вона.

— Усе буде гаразд, — непереконливо каже чоловік.

Кайлі чує, як жінка біжить угору дерев'яними сходами й зачиняє двері до підвалу. Тепер вона наодинці з цим чоловіком, і її це лякає. Він може зробити що завгодно.

— Усе гаразд, — повторює він. — Уже можеш зняти пов'язку.

— Я не хочу бачити вашого обличчя, — озивається Кайлі.

— Нічого, я знову надів лижну маску.

Вона знімає пов'язку. Чоловік стоїть біля неї, тримаючи пістолет. Пальто вже зняв. Він у джинсах, чорному светрі й заляпаних глиною та брудом лоферах. Кремезний, років сорока-п'ятдесяти.

Підвал прямокутний, приблизно шість на дев'ять метрів. У ньому є два маленьких квадратних віконечка, які з одного боку затуляє листя. Бетонна підлога, матрац, електрична лампочка неподалік від нього. Вони дали їй спальний мішок, відро, туалетний папір, картонну коробку і дві великі пляшки води. Решта підвалу порожня, якщо не враховувати древню чавунну грубку під однією зі стін і бойлер у дальньому кутку.

— Ти проведеш тут кілька днів. Доки твоя мама заплатить викуп і зробить усе інше. Ми намагатимемось забезпечити тобі якомога більший затишок. Ти, мабуть, нажахана. Я й уявити не можу... — каже він і починає задихатися. — Ми не звикли до цього, Кайлі. Ми не з таких людей. Нас до всього цього змусили. Ти маєш це зрозуміти.

— Чому ви взяли мене?

— Твоя мама все пояснить, коли ти повернешся до неї. Моя дружина не хоче, щоб я говорив з тобою про це.

— Ви здаєтесь приємнішим за неї. Існує якась імовірність, що ви могли б відпустити...

---

[1] Популярний у США месенджер.

— Ні. Ми, — видих, — уб'ємо тебе, якщо спробуєш утекти. Серйозно. Ти знаєш, на що ми з-здатні. Ти там була. Ти чула. Той бідолашний чоловік... о Господи. Надінь оце на ліве зап'ястя, — каже він, простягаючи їй кайданки. — Затягни достатньо, щоб не могла втекти, але не так сильно, щоб натерти руку... ось так. Ще трохи тугіше. Дай подивлюся.

Він бере її зап'ястя, вивчає його і затягає кайданки сильніше. Потім бере іншу половинку і чіпляє до важкого металевого ланцюга й до залізної грубки з навісним замком.

— У тебе є приблизно два з половиною метри ланцюга, тож ти зможеш трохи порухатись. Бачиш, що є он там, над сходами? Це камера. Ми стежитимемо за тобою, навіть якщо не будемо тут, унизу. Флуоресцентне світло буде постійно ввімкнене, тож ми бачитимемо, що ти робиш. Тому не намагайся нічого втнути, добре?

— Добре.

— У тебе є спальний мішок і подушка. У коробці засоби гігієни й додатковий туалетний папір, крекери та книжки. Ти любиш книжки про Гаррі Поттера?

— Так.

— Усередині всі частини. І кілька старіших книжок. Гарна література для дівчинки твого віку. Я знаю, про що говорю. Я вчи... гарна література, — виправляється він.

«Я вчитель літератури? Він це хотів сказати?» — розмірковує Кайлі.

— Дякую вам, — каже вголос. «Будь ввічливою, — нагадує собі. — Будь слухняною, переляканою, нажаханою дівчинкою, котра не завдасть жодних клопотів».

Чоловік присідає біля неї навпочіпки, не відводячи пістолета.

— Ми тут у лісах. У самісінькому кінці ґрунтівки. Якщо почнеш кричати, тебе ніхто не почує. У нас велика ділянка, а навколо ліси. А якщо ти все одно почнеш верещати, я побачу і почую тебе завдяки камері й не буду випробовувати долю. Мені доведеться спуститися сюди і запхати тобі кляп. А щоб ти не витягнула його, нам доведеться закувати тобі руки за спиною. Зрозуміла?

Кайлі киває.

— А тепер виверни кишені й дай мені свої черевики.

Вона вивертає кишені. Однаково в них лише гроші. Ані кишенькового ножика, ні телефона. Телефон досі лежить на ґрунтовій дорозі острова Плам.

Чоловік устає і злегка заточується.

— Господи Ісусе, — бурмоче він собі під ніс і важко ковтає. Підіймається сходами, похитуючи головою, вочевидь не вірячи й захоплюючись тим, що накоїв.

Коли підвальні двері зачиняються, Кайлі відкидається на матрац і видихає.

Вона знову починає плакати. Виплакує всі сльози, а тоді сідає і дивиться на дві пляшки води. Чи не отруять вони її? Кришки на пляшках неушкоджені, і це «Польське джерело». Вона жадібно п'є, а потім наказує собі зупинитися.

А що, як він не повернеться? Що, як їй доведеться розтягнути цю воду на кілька днів чи тижнів?

Дівчинка заглядає у велику картонну коробку. Два пакуночки крекерів, «Снікерс» і бляшанка чипсів. Зубна щітка, зубна паста, туалетний папір і десь п'ятнадцять книжок. Ще є альбом для малювання, два олівці та гральні карти. Повернувшись спиною до камери, вона намагається відкрити олівцем замок кайданків, але за десять секунд здається. Тут знадобиться скріпка чи щось таке. Кайлі переглядає книжки. «Гаррі Поттер», Джером Д. Селінджер, Гарпер Лі, Герман Мелвілл, Джейн Остін. Ага, напевно, вчитель англійської.

Вона робить ще ковток води, відмотує трохи туалетного паперу й витирає з обличчя сльози.

Лягає на матрац. Холодно. Кайлі залізає в спальний мішок і скручується в ньому так, щоб її не могла побачити камера.

Тут вона почувається в безпеці.

Якщо вони не можуть її бачити, це вже щось. Трюк Даффі Дака[1].

Якщо я тебе не бачу, тебе не існує.

Чи правду вони казали, що не хочуть їй нашкодити? Ти віриш людям, доки вони не продемонструють тобі, наскільки погані насправді.

Але вони вже це зробили, чи не так?

---

[1] Мультиплікаційний персонаж, качур, найкращий друг, а іноді конкурент кролика Багза Банні.

Той полісмен. Він, напевне, вже помер або помирає. О Господи. Від згадки про той постріл Кайлі хочеться кричати. Кричати, щоб хтось прийшов і допоміг їй.

«На поміч, на поміч, на поміч! — вона ворушить губами, але не видає жодного звуку. — О Господи, Кайлі, як це могло статись? Тебе ж про це попереджали: не сідай у машину до незнайомців. Ніколи не сідай у машину до незнайомців». Дівчата весь час зникають, а зникнувши, майже ніколи не повертаються.

А іноді *все ж* повертаються. Раніше було багато зниклих, які потім знайшлися. Іноді вони знову повертаються додому.

Елізабет Смарт — так звали ту дівчинку-мормонку. Під час інтерв'ю вона була сповнена гідності та спокійна. Вона казала, що в таких ситуаціях завжди є надія. Її віра завжди дарувала їй надію.

Але Кайлі ні в що не вірить, і в цьому, вочевидь, винні її недоумкуваті батьки.

Невдале місце для клаустрофобів.

Вона стягає спальний мішок, робить кілька панічних подихів і ще раз оглядає кімнату.

Чи справді вони слідкують за нею?

Безумовно, спочатку вони це робитимуть. А о третій годині ночі? Може, їй вдасться посунути цю грубку. Може, тут є старий цвях, яким вона зможе відкрити замок. Вона почекає. Залишатиметься холоднокровною й чекатиме. Кайлі дивиться на коробку та витягає альбом і папір.

«Допоможіть мені, я ув'язнена в цьому підвалі», — пише вона, але нікому не може передати цю записку.

Вириває аркуш і жмакає його.

Замість написання записок дівчинка береться малювати. Вона малює стелю гробниці Сененмута[1] зі своєї книжки про Єгипет. Це починає її заспокоювати. Кайлі малює місяць і зірки. Єгиптяни вірили, що після смерті ми живемо серед зірок. Але ж життя після смерті не існує? Бабуся вірить у потойбічне життя, а більше ніхто

---

[1] Видатний давньоєгипетський архітектор і державний діяч періоду Вісімнадцятої династії нового царства. Можливо, був фаворитом і коханцем жінки-фараона Хатшепсут.

не вірить. Це ж не має жодного сенсу, так? Якщо тебе вбивають, ти просто мертвий та й годі. І, можливо, за сто років твоє тіло знайдуть у лісах, але ніхто й не пам'ятатиме, ким ти був, і те, що ти зник.

Тебе стирають з історії, наче струснувши «чарівний екран»[1]. «Мамусю, — шепоче Кайлі. — Допоможи мені. Будь ласка, допоможи мені. Мамусю!» Проте вона знає, що чекати допомоги не варто.

6

Четвер, 9 : 16

Повернувшись у свій дім на острові Плам, Рейчел заходить на кухню й падає на підлогу. Це не непритомність. Вона не зомліла. Просто більше не може залишатись у вертикальному положенні. Вона лежить на лінолеумі неохайним знаком питання. Пульс скаче, горло стискається. Рейчел здається, що в неї серцевий напад. Вона мусить врятувати доньку.

Жінка сідає й намагається дихати і думати.

Вони сказали не дзвонити в поліцію. Напевно, бояться поліції.

У поліції знатимуть, що робити. Чи не знатимуть?

Вона тягнеться до телефона, але зупиняється. Ні. Вона не наважиться.

Не телефонуй копам. Ніколи не телефонуй копам. Якщо вони дізнаються, що ти зателефонувала копам, вони негайно вб'ють Кайлі. У тому жіночому голосі щось було. Якийсь розпач. Рішучість. Вона зробить це й візьметься за іншу жертву. Уся ця історія з Ланцюгом неймовірна й божевільна, однак... голос тієї жінки... у ньому звучала щирість. Жінка, безсумнівно, боялася Ланцюга та його могутності і вірила в нього.

«І я теж вірю», — думає Рейчел.

Але вона не може залишатись одна. Їй потрібна допомога.

Марті. Він знатиме, що робити.

Вона набирає його номер кнопкою швидкого виклику, але одразу вмикається автовідповідач. Рейчел пробує ще раз, і знову її

---

[1] Дитяча іграшка, яка дозволяє малювати картинки на екрані, а потім стирати їх.

перемикають на голосову пошту. Вона переглядає свій список контактів і набирає номер нового будинку Марті в Брукліні.

— Алло-о-о-о, — відповідає Теммі своїм співучим голосом.

— Теммі? — запитує Рейчел.

— Так, а це хто?

— Це Рейчел. Я намагаюся зв'язатися з Марті.

— Він за містом.

— Ох, а де саме?

— Він у, гм, ох, як називається це місце...

— Робота?

— Ні. Розумієш... місце, де грають у гольф.

— Шотландія?

— Ні! Куди всі їздять. Він так чекав на це.

— Коли це він почав грати в гольф... нехай. Слухай, Теммі. Я намагаюся додзвонитися до нього, це надзвичайна ситуація, а його телефон не відповідає.

— Він там із колегами з фірми. Вони усамітнились і мусили здати свої телефони.

— Але де це, Теммі? Подумай, будь ласка.

— В Оґасті! Він в Оґасті. Здається, у мене десь є контактний телефон, якщо він тобі потрібен.

— Він мені потрібен.

— Ага, постривай, дай-но подивлюся, а ось він, ага. — Жінка читає номер уголос.

— Дякую, Теммі. Я краще зателефоную туди.

— Чекай, а що за надзвичайна ситуація?

— Ох, нічого такого, проблема з дахом, він протікає, ось і все. Невелике діло. Дякую, — повторює Рейчел і кладе слухавку.

Набирає номер, який дала їй Теммі.

— Готель «Ґлініґл Оґаста», — каже дівчина з рецепції.

— Я б хотіла поговорити з Марті О'Нілом. Я його, е-е-е, дружина і забула, в якій він кімнаті.

— Гм, дозвольте мені подивитись... сімдесят чотири. Я з'єднаю вас.

Вона з'єднує Рейчел із номером, але чоловіка там немає. Доводиться ще раз подзвонити на рецепцію й попросити переказати, щоб Марті негайно зателефонував їй після повернення.

Рейчел кладе слухавку і знов опускається на підлогу.

Вона напівнепритомна, втратила дар мови, нажахана.

У світі стільки лихих людей з боргами на кармічному рахунку, то чому це мало статися саме з нею, тим паче після всього, що вона пережила за останні кілька років? Так нечесно. А бідолашна Кайлі просто маленька дівчинка, вона...

Поруч із нею заходиться телефон. Рейчел бере його й дивиться на номер.

Знову невідомий номер.

О ні.

— Дзвоните колишньому чоловікові? — каже страшний спотворений голос. — Невже саме цього вам зараз хочеться? Хіба ви можете йому довірити своє життя і життя своєї дитини? А йдеться про це, адже, якщо він комусь розповість, Кайлі помре, і, гадаю, вас нам теж доведеться вбити. Ланцюг завжди себе захищає. Може, вам варто подумати про це, перш ніж іще комусь телефонувати?

— Перепрошую. Я... я не додзвонилась до нього. Залишила повідомлення. Це просто... Не знаю, чи впораюсь я сама. Я...

— Можливо, ми дозволимо вам звернутися по допомогу пізніше. Ми надішлемо вам інформацію, як з нами зв'язатись, і ви зможете попросити дозволу. Але зараз, якщо не хочете нашкодити собі, ні з ким не розмовляйте. Просто знайдіть гроші й почніть думати про ціль. Ви впораєтесь, Рейчел. Ви гарно позбулись того копа на шосе. Так, правильно, ми це бачили. І ми уважно спостерігатимемо за вами, доки все не скінчиться. А тепер беріться до справи, — наказує голос.

— Не можу, — слабко протестує Рейчел.

Голос зітхає.

— Ми не обираємо людей, яким потрібне постійне напучування. Це занадто виснажливо для нас. Ми обираємо ініціативних. Людей, які всього досягають самостійно. Ви така, Рейчел. А тепер піднімайте зад із підлоги й ворушіться!

Дзвінок уривається.

Рейчел нажахано дивиться на телефон. Вони *справді* спостерігають за нею.

Вони знають, кому вона телефонує і що робить.

Жінка відштовхує телефон, зводиться на ноги і шкутильгає до ванної, наче щойно потрапила в автомобільну аварію.

Повертає кран і бризкає на обличчя водою. Тут немає дзеркала, як і в цілому будинку, за винятком кімнати Кайлі. Вона позбулася їх, коли пройшла через жах повного випадіння волосся. Звичайно, ніхто в її родині не дозволяв їй навіть подумати, що вона помре. Її матір, медсестра, одразу пояснила, що це рак грудей стадії А, який піддається лікуванню й одразу реагує на агресивне точне хірургічне втручання, що супроводжуватиметься опромінюванням та хіміотерапією. Проте в ті кілька перших тижнів, дивлячись у дзеркало у ванній кімнаті, Рейчел бачила, як меншає, спустошується, виснажується.

Позбавитись усіх дзеркал було важливим кроком у її одужанні. Вона не хотіла бачити, як перетворилась на блідого кістлявого павука в темні дні хіміотерапії. Її одужання не було дивом — кількість тих, хто прожив п'ять років на стадії 2А, складала 90 відсотків, але ти завжди можеш бути серед 10 відсотків, правда ж?

Вона вимикає воду.

Добре, що тут немає клятих дзеркал, адже Дзеркальна Рейчел подивилася б на неї мертвим, звинувачувальним поглядом. Залишити тринадцятирічну дівчинку саму на автобусній зупинці? Гадаєш, це могло б статись, якби вона була з Марті?

«Ні, цього б не сталось під його пильним поглядом. Це сталося при тобі, Рейчел. Через те що, будьмо відвертими, ти невдаха. Тобі тридцять п'ять, і ти знайшла першу справжню роботу? Що ти робила весь цей час? Викинула на смітник увесь свій потенціал. Корпус Миру? Який там Корпус Миру! Всі ті роки після Ґватемали ти пливла за течією з Марті. Ти взялася до роботи після того, як він нарешті вирішив, що хоче піти вчитися на юриста?

Ти все вдавала. Насправді ти просто невдаха, а твоя бідолашна донька застрягла в твоєму лузерському павутинні».

Рейчел тицяє пальцем туди, де раніше висіло дзеркало. «Ти, тупа суко, шкода, що ти не померла. Шкода, що ти не серед тих десяти відсотків, хто помер!»

Вона заплющує очі, дихає, рахує від десяти до нуля і знову розплющує їх. Біжить до кімнати й одягає білу блузку та чорну спідницю, які купила для своєї викладацької роботи. Натягає дорогу

на вигляд шкіряну куртку, знаходить пристойну пару черевиків на підборах, пригладжує рукою волосся й хапає наплічну сумочку. Збирає фінансові документи, ноутбук і робочий контракт із Ньюберіпортським муніципальним коледжем. Бере заховані до екзамену на адвоката цигарки Марті й запечатаний мішечок із грішми на випадок повені. Біжить до кухні, послизається на підборах, мало не розбиває обличчя об витяжку, але вирівнюється, хапає телефон і смерчем летить до машини.

7

Четвер, 9 : 26

Перший національний банк на Стейт-стріт у діловому центрі Ньюберіпорта відчиняється о 9 : 30. Рейчел тиняється хідником біля входу й димить своїми «Мальборо».

Стейт-стріт безлюдна, за винятком блідого нервового старигана в важкому пальті й бейсболці «Ред Сокс», котрий наближається до неї.

Їхні погляди зустрічаються, коли він зупиняється навпроти.

— Ви Рейчел О'Ніл? — питає старий.

— Так, — озивається вона.

Чоловік важко ковтає й натягає бейсболку нижче.

— Я маю переказати вам, що перебуваю в Ланцюгу вже рік. Я маю переказати вам, що зробив усе так, як мені сказали, і моя родина в безпеці. Я маю переказати вам, що є сотні таких людей, як я, котрих можна найняти, щоб передати вам повідомлення, якщо Ланцюг вирішить, що вам чи комусь із вашої родини слід передати повідомлення.

— Я зрозуміла.

— Ви... ви ж не вагітна, правда? — повагавшись, запитує чоловік, вочевидь, відхиляючись на мить від сценарію.

— Ні, — відповідає Рейчел.

— Ось ваше повідомлення, — продовжує чоловік і без попередження б'є її в живіт.

Їй перехоплює подих, і Рейчел сповзає на землю. Він навдивовижу сильний, біль просто жахливий. Вона витрачає кілька секунд

на те, щоб віддихатись. Налякано й без розуміння дивиться знизу вгору на чоловіка.

— Я маю переказати, що, якщо вам потрібні ще докази нашої могутності, вам слід погуґлити родину Вільямсів із Довера, штат Нью-Гемпшир. Мене ви більше не побачите, але є безліч таких, як я. Не намагайтеся переслідувати мене, — каже чоловік і зі сльозами сорому на щоках розвертається й поспішає вулицею геть.

Лише після цього двері банку відчиняються й охоронець бачить, що вона розтягнулася на землі. Він дивиться на чоловіка, який поспішає геть; його кулаки стискаються, і стає зрозуміло, що він відчуває: щось тільки-но сталося.

— Я можу допомогти вам, мем? — запитує він.

Рейчел кашляє і збирає всі сили.

— Здається, зі мною все гаразд. Я, гм, упала.

Охоронець простягає їй руку й допомагає підвестися.

— Дякую, — каже жінка і зойкає від болю.

— Ви впевнені, що все гаразд, мем? — перепитує він.

— Так, усе як слід!

Охоронець дивно глипає на неї і знову переводить погляд на чоловіка, що поспішає геть. Рейчел бачить, що він розмірковує, чи вона не якась підставна особа в спробі пограбувати банк. Рука тягнеться до пістолета.

— Дуже дякую, — каже вона, стишуючи голос до шепотіння. — Я не звикла до підборів. А так хотілося справити гарне враження на банк!

Охоронець розслабляється.

— Крім мене, вас ніхто не бачив, — запевняє він. — Не уявляю, як ви ходите на цих штуках.

— Я так жартую зі своєю донькою: як назвати динозавра на підборах?

— І як?

— Ледвеповзавр. Вона ніколи не сміється. Ніколи не сміється з моїх тупих жартів.

Охоронець усміхається.

— Ну, мені це здається кумедним.

— Ще раз дякую, — повторює Рейчел.

Вона поправляє волосся, заходить до банку й запитує Коліна Темпла, менеджера.

Темпл — підстаркуватий чолов'яга, колись жив на острові, а потім переїхав до міста. Вони з Рейчел навідувались одне до одного на барбекю, а Марті рибалив із ним з човна. Колін не натиснув на неї жодного разу, коли вона після розлучення невчасно платила за іпотеку.

— Рейчел О'Ніл, щоб я так жив, — каже він з усмішкою. — Ох, Рейчел, чому, коли ти наближаєшся, неподалік завжди несподівано з'являються пташки?

«Тому що насправді це чорні ворони, а я одна з клятих зомбаків», — думає вона, проте вголос не каже.

— Доброго ранку, Коліне, як справи?

— Усе гаразд. Що я можу для тебе зробити, Рейчел?

Вона проковтує біль від удару в живіт і витискає з себе кривеньку посмішку.

— Я трохи вскочила в халепу й подумала, чи не можемо ми поговорити.

Вони зникають в офісі менеджера, прикрашеному світлинами яхт і крихітними вигадливими моделями кораблів, які Колін зробив власноруч. Є також кілька світлин шмаркатого кінг-чарльз-спанієля, чиє ім'я Рейчел зараз не може пригадати. Колін залишає двері трохи привідчиненими й сідає за стіл. Рейчел опускається на стілець навпроти й намагається набути приємного вигляду.

— Чим можу допомогти? — запитує Колін ще дуже привітно, однак в очах уже мерехтять підозри.

— Ну, йдеться про наш дім, Коліне. Дах над кухнею протікає, і вчора приходив підрядник; він сказав, що краще його поміняти до снігу, інакше він може впасти.

— Справді? Коли я був у вас минулого разу, він мав нормальний вигляд.

— Я знаю. Але це оригінальний дах. Ще з тридцятих. Тече щозими. І зараз уже став небезпечним. Я маю на увазі, для нас. Для мене й Кайлі. І ще для будинку, сам знаєш. А у вас закладна, і якщо будинок зруйнується, ваші активи нічого не вартуватимуть, — каже Рейчел і навіть удавано сміється.

— І що сказав підрядник? Скільки це коштуватиме?

Рейчел уже думала про те, щоб попросити всі двадцять п'ять тисяч, але ця сума здається надмірною для даху. На накопичувальному рахунку вона не має нічого, але може зняти десять штук зі своєї картки «Visa». А боргами перейматиметься, коли Кайлі безпечно повернеться додому.

— П'ятнадцять тисяч. Але це нормально, Коліне, я готова. Я виходжу в січні на нову роботу, — заспокоює вона.

— Та ну?

— Мене взяли викладати до Ньюберіпортського муніципального коледжу. Вступ до сучасної філософії. Екзистенціалізм, Шопенгауер, Вітґенштайн, усі ці класні штуки.

— Нарешті скористаєшся своїм дипломом, еге?

— Ага. Дивись, я принесла робочий контракт і всі деталі щодо заробітної платні. Небагато, але це стабільні надходження і більша сума, ніж я отримувала як водійка «Убера». Наші справи дійсно пішли на лад, Коліне... ну тобто за винятком даху, — додає вона, передаючи йому документи.

Колін вивчає документи, а потім підводить погляд і вивчає її. Він розуміє: щось не так. Мабуть, вона має жахливий вигляд. Висушена, худа, стурбована. Схожа на людину, до котрої повернувся рак грудей, або на торчка на останньому витку метамфетамінової спіралі.

Його очі звужуються. Настрій змінився. Колін хитає головою.

— Боюсь, ми не можемо більше відстрочувати платежі й додати щось до початкової позики. Мені не дозволять це зробити. У мене невеликі повноваження в таких справах.

— Тоді я візьму другу позику, — каже Рейчел.

Банкір знову хитає головою.

— Вибач, Рейчел, але твій будинок — недостатньо надійна застава для цього. Якщо бути брутально чесним, це просто пляжна хижа, яка видає себе за щось більше, так? А ви навіть не живете на пляжі.

— Ми живемо в припливній затоці. Це нерухомість на узбережжі, Коліне.

— Мені дуже прикро. Я знаю, що ви з Марті роками говорили про те, щоб перепланувати його, але так цього й не зробили, правда ж? Він не утеплений як слід, не має центрального опалення.

Зміст

Частина перша. Усі зниклі дівчата 7

Частина друга. Монстр у лабіринті.....182

Післямова і подяки 300

Літературно-художнє видання

МАК-КІНТІ Едріан
Ланцюг
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *Р. А. Трифонов*
Художній редактор *А. В. Бєлякова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Ю. С. Любавська*

Підписано до друку 28.01.2020.
Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturnaya». Ум. друк. арк. 15,96.
Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у АТ «Харківська книжкова фабрика "Глобус"»
61052, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЛЯ

Купуйте книжки за цінами видавництва

Адреси книжкових магазинів

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
- на сайті Клубу: **www.bookclub.ua**
- у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Для гуртових клієнтів

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

Мак-Кінті Е.

М15 Ланцюг : роман / Едріан Мак-Кінті ; пер. з англ. Є. Даскал. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2020. — 304 с.

ISBN 978-617-12-7618-5
ISBN 978-0-316-53126-9 (англ.)

Коли тринадцятирічна Кайлі зникає, її мати-одиначка Рейчел впадає в розпач. Виявляється, їй доведеться не просто заплатити викуп: аби врятувати власну доньку, вона мусить викрасти іншу дитину. Цього хоче Ланцюг, а будь-яке порушення правил означатиме смерть для Кайлі. Рейчел не має вибору і приймає умови злочинця.

Хто стоїть за таємничим Ланцюгом, скільки їх і які вони мають наміри? Наразі Рейчел відомо одне: хай що станеться, Ланцюг повинен жити й продовжувати свою гру. Інакше загинуть усі.

УДК 821.111(73)